

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissově a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **K. Č.**, zast. Mgr. Petrem Jahodářem, advokátem, se sídlem Za Kajetánkou 1281/12, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. V., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, č. j. 080065/2022/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2024, č. j. 55 A 65/2022-117,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Obecní úřad Líbeznice, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021, sp. zn. 4531/21/SÚ, č. j. 5991/21/DPO, schválil stavební záměr osoby zúčastněné na řízení a vymezil pozemky pro jeho realizaci, a to konkrétně jako „*rodinný dům na pozemcích parc. č. st. XA (zast. plocha a nádvoří) a XB (zahrada), vodovodní a STL plynovodní přípojka na pozemcích parc. č. XC (ost. plocha) a XB (zahrada), vnější část vnitřního vodovodu a kanalizace na pozemku XB (zahrada), elektrické a plynové odběrní zařízení na pozemcích parc. č. st. XA (zast. plocha a nádvoří) a XB (zahrada), systém dešťové kanalizace na pozemcích parc. č. st. XA (zast. plocha a nádvoří) a XB (zahrada), zpevněné plochy na pozemcích parc. č. st. XA (zast. plocha a nádvoří) a XB (zahrada) a dělicí plotová stěna na pozemcích parc. č. st. XA (zast. plocha a nádvoří) a XD (zahrada), vše v kat. území H.*“ (výrok I.) [dále také jen „stavební záměr“], stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby (výroky II. a III.) a povolil výjimku z odstupových pravidel pro umístění staveb podle § 25 odst. 2 vyhlášky

č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) [výrok IV.].

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně (podané společně s panem R. Č.) a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud v rozsudku předeslal, že ve lhůtě pro podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobkyně uplatnila pouze dva žalobní body „formální povahy“. Žalobkyně především namítala, že stavební úřad porušil její procesní právo na seznámení se s kompletní spisovou dokumentací podle § 36 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož se nemohla efektivně bránit proti schválenému stavebnímu záměru osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud vycházející z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-35, zdůraznil, že není-li účastník řízení umožněno seznámit se s kompletní spisovou dokumentací, jedná se sice o porušení § 36 odst. 3 správního řádu, avšak toto porušení nemá automaticky za následek zrušení správního rozhodnutí. Ve vztahu k projednávané věci uvedl, že žaloba je vedena toliko ve formální rovině a žádné věcné námitky proti stavebnímu záměru neobsahuje. Žalobkyně argumentovala pouze tím, že podklady pro rozhodnutí stavebního úřadu (projektová dokumentace) nebyly zcela shodné s těmi, se kterými se seznámila v rámci dřívějšího (a pro zpětvzetí zastaveného) řízení o povolení výjimky vedeného pod sp. zn. 2478/21/SÚ (o čemž byla stavebním úřadem mylně informována), a tudíž nemohla tyto nové podklady zohlednit při formulaci svých podání ve stavebním řízení; ničeho však neuvedla o tom, v čem byly podklady rozdílné ani jaké námitky by bývala vznesla, pakliže by znala „aktualizované“ podklady pro rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud zdůraznil, že jelikož se žalobkyně o tvrzeném rozporu mezi podklady dozvěděla nejpozději současně s doručením napadeného rozhodnutí, měla ve lhůtě pro podání žaloby dostatek času, aby se seznámila s kompletním spisovým materiálem, a nejpozději v žalobě uvedla, s jakými podklady jí nebylo umožněno se seznámit a v čem se toto pochybení negativně projevilo na její argumentaci v průběhu správního řízení. Žalobkyně však nic takového neučinila. Krajský soud poukázal na to, že není jeho úlohou za žalobkyni porovnávat projektové dokumentace a spekulovat, zda by případné rozdíly mohly mít nějaký vliv na kvalitu jejích námitek.

[5] Nad rámec uvedeného krajský soud dodal, že náhledem na výkresy předložené v obou řízeních zjistil, že nejviditelnějším rozdílem je redukce zpevněných ploch (omezení chodníků) v projektové dokumentaci pro nynější stavební řízení, což je změna, která do práv žalobkyně může, s přihlédnutím k argumentaci, kterou v rámci správního řízení uplatňovala (brojila proti velkému rozsahu zpevněných ploch), negativně zasáhnout jen stěží. Krajský soud proto nepřisvědčil tomu, že by tvrzené porušení procesních práv žalobkyně stavebním úřadem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tudíž se pro nadbytečnost nezabýval otázkou, zda k tomuto pochybení došlo.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Komentář žalobkyně zpochybňující tvrzení

pokračování

žalovaného, že „[s]tavba je navržena v místě původního rodinného domu č. p. X“, krajský soud nepokládal pro jeho nekonkrétnost za samostatný žalobní bod, ale toliko za doplňující poznámku související s otázkou údržby stavby. K žalobní argumentaci označující za zavádějící tvrzení žalovaného, že umísťování staveb při hranici pozemků je pro danou oblast charakteristické, krajský soud uvedl, že je rovněž zcela obecná; sama žalobkyně ani neuvádí, že by umísťování staveb na hranici pozemků v dané lokalitě obvyklé nebylo. Krajský soud provedeným dokazováním zjistil, že pozemky v ulici B. v H. jsou často poměrně úzké a umísťování staveb na samou hranici sousedního pozemku, nebo do její těsné blízkosti není v dané lokalitě nikterak výjimečné. Závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí proto nejsou zavádějící, naopak velmi přesně popisují stav v dané lokalitě. Soud také poukázal na rozhodnutí stavebního úřadu, které vyjmenovává řadu konkrétních pozemků v dané lokalitě, na nichž se stavby nacházejí na jejich hranici, či v jejich těsné blízkosti, přičemž žalobkyně s tímto výčtem nijak věcně nepolemizuje.

[7] Za zcela přezkoumatelnou, logickou a podloženou obecnou zkušeností označil krajský soud také argumentaci žalovaného, že odstupová vzdálenost přibližně 1,3 m je pro údržbu rodinného domu žalobkyně dostatečná. Námitku žalobkyně týkající se negativního ovlivnění možnosti provádět údržbu jejího rodinného domu opět považoval za obecnou; žalobkyně neuvedla, v čem by měla být nově údržba domu nepřiměřeně komplikovaná a s argumentací žalovaného ohledně údržby opět nijak nepolemizovala. Pro uvedené neshledal krajský soud důvodnou ani výtku, že se žalovaný nezabýval argumentací ohledně vlivu přesahu střechy a okapu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že prostor pro údržbu rodinného domu žalobkyně bude dostatečný, aniž žalobkyně v žalobě uvedla cokoliv, z čeho by plynul opak.

[8] Podle krajského soudu se žalovaný vyjádřil i k žalobkyní namítanému snížení tržní hodnoty jejího pozemku a zásahu do soukromí a řádně vysvětlil, proč související námitky neshledal důvodnými. Poukázal totiž na skutečnost, že rodinný dům žalobkyně je směrem ke stavebnímu záměru orientován v celé délce stěnou, která nemá žádné legální stavební otvory (okno, které žalobkyně v této stěně zbudovala bez jakéhokoliv povolení, nebylo povoleno ani dodatečně), a tudíž ve vztahu k žalobkyni nemůže stavebním záměrem vůbec ke zhoršení kvality prostředí a ochrany soukromí dojít. Takový závěr označil krajský soud za plně přezkoumatelný.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval intenzitou povolené výjimky z obecných požadavků na využívání území. Zdůraznil, že na straně 7 napadeného rozhodnutí se žalovaný spolu s povolením výjimky jako takové vypořádává také s intenzitou udělené výjimky; konkrétně poukazuje na umísťování staveb poblíž hranice pozemků v dané lokalitě, poměrně malou šířku pozemků a umístění domu samotné žalobkyně na hranici pozemku. Krajský soud konečně nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že žalovaný nezohlednil probíhající řízení o dodatečném povolení stavby týkající se okna rodinného domu žalobkyně (umístěného ve stěně na hranici pozemku se stavebním záměrem). Je tomu právě naopak, neboť žalovaný se této otázce v napadeném rozhodnutí věnoval a poukázal na to, že její žádost o jeho dodatečné povolení byla zamítnuta.

III.

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušit také napadené rozhodnutí a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému.

[11] Stěžovatelka především krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil její žalobní argumentaci namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v otázce tvrzeného zásahu do jejího soukromí. Uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolací námitky týkající se snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem bez bližšího odůvodnění souhrnně označuje nejprve za „*naprosto irelevantní*“ a později v rozhodnutí jako „*nedoložené a nedůvodné*“. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že hromadné odmítnutí několika odvolacích námitek (které v odvolání rozepisuje na více než dvou stranách) učiněné žalovaným v napadeném rozhodnutí zcela obecným a vnitřně rozporným způsobem, nemůže při soudním přezkumu z hlediska přezkoumatelnosti obstát. Podle stěžovatelky krajský soud zcela opomenul také skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolací argumentací týkající se zásahu do soukromí stěžovatelky toliko z hlediska užívání rodinného domu stěžovatelkou, tedy jeho vnitřní části (bez zohlednění kuchyňského okna), přičemž nezohlednil hledisko užívání terasy a okolí rodinného domu (zejména zahrady) jako celku. Stěžovatelka zdůrazňuje, že žalovaný jako správní orgán nesmí při rozhodování postupovat zcela svévolně a jeho úvahy musí být odůvodněné a přezkoumatelné, přičemž předpokladem pro správné užití správního uvážení je dostatečné zjištění skutkového stavu, respektive všech skutkových okolností, které jsou pro danou úvahu nezbytné; k volné úvaze je oprávněn přistoupit teprve až poté, co si k tomu vytvoří dostatečné podklady, což žalovaný zjevně neučinil. Stěžovatelka rovněž vychází ze závěru žalovaného o „*nedoloženosti a nedůvodnosti*“ jejích odvolacích námitek týkajících se zásahu do soukromí připomíná, že ve stavebním řízení se problematika imisí spočívajících v zásahu do soukromí řeší *pro futuro*, jedná se tedy o potencialitu vzniku možný budoucích imisí. Podle stěžovatelky tedy nemusí dojít ke konkrétním zásahům do jejího práva na ochranu soukromí a postačí, že stavební záměr naruší zavedený a stěžovatelkou legitimně očekávaný rozsah jejího soukromí.

[12] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že ač v žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v otázce snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem, krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval toliko otázkou možnosti údržby rodinného domu, otázkou snížení tržní hodnoty a otázkou zásahu do soukromí a zbylé stěžovatelčiny námitky (týkající se zastínění, obtěžování pohledem a zhoršení kvality prostředí) nevypořádal. Podle stěžovatelky proto napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[13] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který shledal nedůvodnou žalobní námitku týkající se porušení stěžovatelčiných práv z důvodu nemožnosti se efektivně bránit proti stavebnímu záměru. Stěžovatelka připouští, že v žalobě konkrétně nevyjmenovává podklady, které neměla k dispozici, ani jakým způsobem takové pochybení stavebního úřadu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí, avšak z jejích předchozích podání, včetně doložených výkresů, je zcela zřejmé, že opakovaně brojila proti překročení maximální míry zastavěnosti stavebního záměru osoby zúčastněné na řízení.

pokračování

Uvádí-li krajský soud v napadeném rozsudku, že nejviditelnějším rozdílem mezi podklady je redukce zpevněných ploch, a že tato změna mohla jen stěží zasáhnout do stěžovatelčiných práv, tak je tomu právě naopak. Změna rozsahu zpevněných ploch je zcela zásadní právě pro posouzení maximální míry zastavěnosti, a tedy souladu stavebního záměru s územním plánem. Stěžovatelka má za to, že z jejích předchozích podání je rovněž zřejmé, jakým způsobem namítané pochybení správních orgánů mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Stěžovatelka rovněž zdůrazňuje, že to byl především žalovaný, kdo měl v souladu s § 3 správního řádu a § 50 odst. 3 téhož zákona povinnost řádně zjistit skutkový stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy a seznat nesoulad předložené dokumentace osoby zúčastněné na řízení, z níž vyšlo najevo, že stavební záměr překračuje maximální míru zastavěnosti pozemku, a je tak v rozporu s územním plánem.

[14] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že se nezabýval námitkou týkající se nepravdivosti (faktické nesprávnosti) závěrů napadeného rozhodnutí (jako celku). Napadený rozsudek i proto shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[15] Stěžovatelka nakonec v kasační stížnosti poukazuje na nesprávná skutková zjištění krajského soudu týkající se umístování staveb při hranici pozemků v ulici B. a na navazující právní posouzení provedené krajským soudem. Ten v napadeném rozsudku ve shodě s žalovaným uvedl, že v ulici B. je běžné umísťovat stavby při hranici pozemku a že stěžovatelka nic v této otázce neuvádí. Stěžovatelka však v žalobě uvedla, že na hranici pozemků se v dané lokalitě nachází jen několik málo staveb, tedy že je takové umístování staveb výjimkou. V kasační stížnosti stěžovatelka doplňuje, že část obce H., kde se nachází i ulice B., je součástí původní zástavby s izolovaně umístěnými rodinnými domy s poměrně prostornými zahradami. Přičemž jen v několika málo případech došlo k umístění stavby při samé hranici mezi jednotlivými pozemky; jedná se o oblast s vysokou mírou zeleně a poměrně vysokou mírou soukromí zde žijících osob. Nedodržením odstupových vzdáleností mezi jednotlivými stavbami v ulici B. dochází k narušení původního vesnického rázu zástavby v této ulici a negativnímu zásahu do kvality prostředí a soukromí.

IV.

[16] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužili.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci, která je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatelka nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] S ohledem na obsah kasačních námitek podřaditelných pod uvedený kasační důvod je zřejmé, že stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Takovým vadám rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Z vyslovených závěrů přitom vyplývá, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v žalobě či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Nejvyšší správní soud však také setrvale vychází z toho, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[21] Stěžovatelka konkrétně krajskému soudu vytýká jednak to, že nevypořádal v žalobě namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se zastínění, obtěžování pohledem a zhoršení kvality prostředí.

[22] Z odst. 31. žaloby plyne námitka, podle níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem, neboť k nim uvedl pouze to, že jsou „*naprosto irrelevantní*“ a „*nedoložené a nedůvodné*“. Stěžovatelka tudíž měla za to, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a zcela neodůvodněné, a proto nepřezkoumatelné. Krajský soud však podle ní posoudil tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pouze ve vztahu k namítanému snížení tržní hodnoty pozemku a možnosti údržby jejího rodinného domu. Ke zbylým tvrzeným aspektům se z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nevyjádřil.

[23] Krajský soud v napadeném rozsudku předeslal, že stěžovatelka ve lhůtě pro podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. uplatnila pouze dva žalobní body, a to porušení procesních práv v otázce nahlížení do spisu (v části III. žaloby) a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (v části IV. žaloby). Otázce nepřezkoumatelnosti se krajský soud věnoval v odstavcích 21. až 28. napadeného rozsudku, přičemž jednotlivě reagoval na žalobní tvrzení uvedená v části IV. žaloby týkající se namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[24] Namítá-li nyní stěžovatelka v kasační stížnosti, že se krajský soud v odstavci 25. napadeného rozsudku zabýval toliko otázkou snížení tržní hodnoty pozemku a zásahu do soukromí a zbylým námitkám (týkajícím se zastínění, obtěžování pohledem a zhoršení kvality prostředí) již nikoliv, nemůže jí Nejvyšší správní soud s ohledem na celkový kontext

pokračování

posuzované věci přisvědčit. Ze zmíněného odstavce 25. napadeného rozsudku je zřejmé, že se v něm obsažené posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vztahuje ke všem uvedeným otázkám nehledě na to, že krajský soud všechny tyto jednotlivé aspekty zcela konkrétně nevyjmenoval [kvůli zjednodušení a z důvodu jejich podřazení pod společný pojem „*zásah do soukromí*“, jak to ostatně činí i stěžovatelka v kasační stížnosti - viz díl II. kasační stížnosti]. Z obsahu a logické posloupnosti odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud jednak v jeho odstavci 25. reaguje na zmiňovaný bod [31] žaloby, v němž stěžovatelka konkretizuje, které všechny otázky (snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem) podle jejího mínění žalovaný řádně nevypořádal, a dále rovněž na odstavec druhý na straně 7 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný souhrnně věnoval všem těmto aspektům. Na podkladě toho krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru o tom, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

[25] Nejvyšší správní soud k právě uvedenému dodává, že skutečnost, že si byl krajský soud vědom toho, které otázky považovala stěžovatelka za nevypořádané ze strany žalovaného, vyplývá i z odstavce 3. napadeného rozsudku. Uvedená kasační námitka o nedostatečném (resp. nekomplexním) posouzení namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ze strany krajského soudu tudíž není důvodná.

[26] Druhým důvodem, v němž stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů je to, že podle ní krajský soud věcně neposoudil správnost závěrů vyslovených žalovaným. Ani uvedenému však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[27] Stěžovatelka konkrétně poukazuje na bod [27] žaloby, v němž namítla, že „*tvrzení Žalovaného uvedená v Rozhodnutí č. 2, ze kterých následně zakládá své závěry jsou přinejmenším zavádějící, ne-li přímo nepravdivá.*“ Tato námitka podle ní fakticky mířila na nesprávnost závěrů žalovaného obsažených v napadeném rozhodnutí, avšak krajský soud k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí nepřistoupil a posouzení správnosti závěrů žalovaného neprovedl. Také tím zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Podle Nejvyššího správního soudu je však nasnadě, že na podkladě citovaného a veskrze obecného tvrzení nemohla stěžovatelka očekávat, že krajský soud přezkoumá zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku a bude se zabývat tím, zda závěry, k nimž žalovaný dospěl, jsou věcně správné a souladné se zákonem. Uvedený odstavec [27] žaloby totiž představuje spíše obecný úvod vztahující se k celé části IV. žaloby, kterou dále rozvedla v jejích dalších pasážích (v bodech [28] až [37]). Ani z nich však nelze dovodit, že stěžovatelka namítá věcnou nesprávnost závěrů vyslovených v napadeném rozhodnutí, kterých konkrétně a jaké konkrétní výtky vůči nim uplatňuje. Tomu ostatně nasvědčuje i bod [36] žaloby, který celou část IV. žaloby shrnuje s jediným závěrem, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Krajský soud proto podle Nejvyššího správního soudu nikterak nepochybil, nezabýval-li se vedle nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí rovněž věcnou správností v něm vyslovených závěrů. Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů proto není napadený rozsudek stižen ani z tohoto důvodu.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, současně není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem s vlivem na

zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž nebyl naplněn.

[29] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Konkrétní námitky podřaditelné pod tyto kasační důvody však nenabízí. Nejvyšší správní soud proto v této souvislosti připomíná, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění tak do značné míry předurčují obsah jeho rozhodnutí (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Jinými slovy, rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je tudíž výlučně věcí stěžovatelky, aby formulovala konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatelku domýšlet. V důsledku chybějící argumentace podřaditelné pod uvedené dva kasační důvody nemá Nejvyšší správní soud, k čemu by se v tomto směru vyjádřil.

[30] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k přezkumu zbylých námitek, které lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[31] Podle stěžovatelky krajský soud pochybil při posouzení žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce tvrzeného zásahu do jejího soukromí. Na rozdíl od krajského soudu stěžovatelka považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí v dané otázce za vnitřně rozporné a zcela neodůvodněné, tudíž nepřezkoumatelné. Stěžovatelka především nesouhlasí s tím, že námitky týkající se snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem žalovaný vypořádal souhrnně, a to nejprve závěrem o jejich „*naprosté irelevanci*“ a následně závěrem o jejich „*nedoloženosti a nedůvodnosti*“.

[32] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný skutečně uvedené odvolací námitky posoudil jako irelevantní. Poukázal na předloženou projektovou dokumentaci, z níž dovodil, že stavební záměr osoby zúčastněné na řízení, včetně venkovní terasy, bude situován podél pozemku, na jehož hranici je téměř v celé délce umístěn sousední rodinný dům č. p. X, tedy podél stěny sousedního domu, v níž se nenacházejí žádné legálně povolené stavební otvory (jediné okno zde umístěné stěžovatelka vystavěla bez povolení stavebního úřadu, přičemž stěžovatelčina žádost o jeho dodatečné povolení byla zamítnuta). Žalovaný rovněž poukázal na to, že sama stěžovatelka má přímo na hranici pozemku s osobou zúčastněnou na řízení umístěnou zastřešenou terasu. Uvedené úvahy uzavřel tím, že dané odvolací námitky jsou jednak nedoložené a jednak nedůvodné. Z tohoto důvodu nedovodil, že by byla stavebním záměrem vlastnická práva majitelů sousední stavby a pozemku omezena či jakkoliv narušena.

[33] Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku toto posouzení zhodnotil jako dostatečné. Měl za to, že žalovaný přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč tyto odvolací námitky neshledal důvodnými. Konkrétně poukázal na závěr žalovaného o umístění rodinného domu stěžovatelky směrem k pozemku osoby zúčastněné na řízení v celé délce stěnou, která nemá legální stavební otvory. Krajský soud rovněž nedovodil stěžovatelkou

pokračování

tvrzený vnitřní rozpor mezi závěrem žalovaného o „*naproste irelevanci*“ jejích námitek a o jejích „*nedoloženosti a nedůvodnosti*“ a vysvětlil, že z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, že slovo „*irelevantní*“ žalovaný užil jako expresivnější vyjádření nedůvodnosti odvolacích námitek. S uvedeným se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[34] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že zrušení rozhodnutí (správního orgánu) pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[35] K takovému pochybení v nynějším případě nedošlo. Žalovaný neopomněl na odvolací námitky týkající se snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem reagovat. Naopak vysvětlil (byť stručně), které odvolací námitky neshledal důvodnými a proč. Nepřezkoumatelnost je přitom třeba vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 6 As 129/2024-29), a nikoliv jako subjektivní představu stěžovatelky o tom, jak podrobně by mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že závěry žalovaného, který nejprve uvedl, že stěžovatelčiny námitky jsou „*naprosto irelevantní*“ a vzápětí, že jsou „*nedoložené a nedůvodné*“, nejsou vnitřně rozporné. Oba totiž ve své podstatě znamenají vyjádření nedůvodnosti odvolacích námitek a v celém kontextu posuzované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, co jimi chtěl žalovaný sdělit.

[36] Nejvyšší správní soud se tedy se závěry napadeného rozsudku o tom, že napadené rozhodnutí nevykazuje tvrzenou vnitřní rozpornost, plně ztotožňuje a ve shodě s krajským soudem uzavírá, že vadou nepřezkoumatelnosti pro právě uvedené netrpí. V posouzení této otázky tedy krajský soud nepochybil.

[37] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že krajský soud pomíjí skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí omezil na vypořádání jejích odvolacích námitek toliko v rozsahu zásahu do soukromí při hodnocení užívání rodinného domu stěžovatelky (tedy jeho vnitřní části), ale rezignoval na posouzení zásahu do soukromí při užívání terasy a okolí rodinného domu (zejména zahrady). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výtku takového obsahu stěžovatelka v řízení před krajským soudem v rámci včas uplatněných žalobních bodů nevznesla, ač tak učinit mohla, a tudíž krajský soud v tomto ohledu ničeho neopomenul. V řízení o kasační stížnosti se proto jedná o nepřípustnou kasační námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tudíž nemohl zabývat. Týž závěr o nepřípustnosti kasační argumentace se uplatní i ve vztahu k další námitce, podle níž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci nezbytný pro učinění závěru o nedůvodnosti odvolacích námitek ohledně snížení tržní hodnoty pozemku parc. č. st. XE, zastínění, zhoršení kvality prostředí, zásahu do soukromí a obtěžování pohledem, jakož i ve vztahu k námitce polemizující se závěrem žalovaného o „*nedoloženosti*“ těchto odvolacích námitek.

[38] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se porušení jejích procesních práv ve správním řízení v důsledku nemožnosti efektivně se bránit proti stavebnímu záměru. Předesílá, že ač v žalobě nevyjmenovala konkrétní podklady, které jí k možnosti efektivní obrany chyběly, a ani neuvedla, jakým způsobem uvedené pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit napadené rozhodnutí, z jejích předchozích podání (včetně výkresů) je zcela zřejmé, že opakovaně brojila proti překročení míry zastavěnosti stavebního záměru. Krajský soud tudíž mohl vliv tvrzeného pochybení žalovaného na jím přijaté závěry dovodit. Stěžovatelka je nadto přesvědčená o tom, že to byl právě žalovaný, kdo měl v řízení povinnost řádně zjistit skutkový stav věci podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, seznat nesoulad dokumentace předložené ke stavebnímu záměru osobou zúčastněnou na řízení a vyslovit závěr, že stavební záměr překračuje maximální míru zastavěnosti, a je tak v rozporu s územním plánem. Stěžovatelka nesouhlasí ani s úvahou krajského soudu, že nejviditelnějším rozdílem mezi dokumentací předloženou osobou zúčastněnou na řízení v řízeních o povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vedených pod sp. zn. 2478/21/SÚ (v němž osoba zúčastněná na řízení vzala svou žádost zpět a řízení bylo zastaveno) a pod sp. zn. 4531/21/SÚ, je redukce zpevněných ploch (omezení chodníku), což je změna, která do jejích práv může zasáhnout jen stěží. Má za to, že je tomu právě naopak.

[39] Nejvyšší správní soud již mnohokrát k obdobné námitce (nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí) vyjádřil tak, že uvedená procesní vada může vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na jeho zákonnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49). Správní soud by tudíž mohl shledat důvodnost takové žalobní námitky jediné tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-30, je pro úspěšnost takové námitky nezbytné, aby *„žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, nebo ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68).“* (důraz přidán soudem).

[40] S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatelka v žalobě neupřesnila podklady, které neměla ve správním řízení k dispozici, ani jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit její možnost se bránit proti napadenému rozhodnutí. Neuvedla také, co by se změnilo v případě, kdyby k tvrzené vadě nedošlo. V žalobě totiž pouze obecně namítala, že podklady pro rozhodnutí správního orgánu (projektová dokumentace) nebyly zcela shodné s těmi, se kterými se seznámila v rámci předcházejícího (pro zpětvzetí žádosti zastaveného) řízení vedeného pod sp. zn. 2478/21/SÚ, a tudíž nové podklady nemohla zohlednit při formulaci svých podání ve stavebním řízení. Neuvedla ani, v čem byly podklady rozdílné ani jaké námitky by bývala vznesla, pokud by znala „aktualizované“ podklady rozhodnutí. Přisvědčit

pokračování

je třeba krajskému soud i v tom, že stěžovatelka se o tvrzeném rozporu mezi podklady dozvěděla současně s doručením napadeného rozhodnutí, tudíž měla možnost již v žalobě konkrétně formulovat, jak uvedená skutečnost (nemožnost seznámit se s aktuálními podklady rozhodnutí) ovlivňuje její postup či obranu v řízení a/nebo zákonnost napadeného rozhodnutí. To však neučinila a omezila se na výše zmíněnou obecnou argumentaci, ač měla ve lhůtě pro podání žaloby dostatek času a prostoru, aby se seznámila s kompletním spisovým materiálem a nejpozději v žalobě uvedla, s jakými podklady jí nebylo umožněno se seznámit a v čem se toto pochybení negativně projevilo na její argumentaci v průběhu správního řízení a jaký to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[41] Vzhledem k právě uvedenému Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud nepochybil, dospěl-li k závěru, že žalobní námitka týkající se porušení stěžovatelčiných procesních práv ve správním řízení v důsledku nemožnosti efektivně se bránit proti stavebnímu záměru není opodstatněná. Zbývá dodat, že nebylo povinností krajského soudu za stěžovatelku tuto její argumentaci jakkoliv domýšlet a doplňovat tak, aby mohl žalobě vyhovět (viz opět judikatura citovaná v odst. [29]).

[42] Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani stěžovatelčino tvrzení o tom, že ač v žalobě sama nevyjmenovala konkrétní podklady, které jí k možnosti efektivně se bránit proti stavebnímu záměru chyběly, ani nespecifikovala, jakým způsobem uvedené pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit závěry meritorního rozhodnutí a jeho zákonnost, je z jejích předchozích podání ve správním řízení (včetně výkresů) zcela zřejmé, že opakovaně brojila proti překročení míry zastavěnosti stavebního záměru. Krajský soud tudíž soud mohl vliv tvrzeného pochybení na její možnost účinně se v řízení bránit a na nezákonnost napadeného rozhodnutí dovodit.

[43] Ani uvedenému nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Naopak z judikatury citované v odst. [39] nepochybně plyne, že je to právě stěžovatelka, která měla v žalobě upřesnit podklady, které neměla ve správním řízení k dispozici, a zcela konkrétně uvést, jak takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit řízení a jeho výsledek. Jak již výše uvedeno, krajský soud nebyl povinen za stěžovatelku tyto skutečnosti domýšlet. S ohledem na absenci relevantního tvrzení tak Nejvyšší správní soud přisvědčuje i zcela logické úvaze krajského soudu (vyslovené nad rámec nezbytného odůvodnění v odst. 19. napadeného rozsudku), že nejviditelnějším rozdílem mezi dokumentacemi předloženými osobou zúčastněnou na řízení v řízeních o povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území je redukce zpevněných ploch (omezení chodníku), která do práv stěžovatelky může zasáhnout jen stěží, s ohledem na to, že stěžovatelka poukazovala na překročení maximální míry zastavěnosti. I v uvedeném tudíž krajský soud dospěl ke správným závěrům.

[44] Stěžovatelka uplatnila i kasační argumentaci, v níž namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Stěžovatelka poukazuje na to, že to byl žalovaný, kdo měl povinnost řádně zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy, a měl tudíž zjistit nesoulad předložené dokumentace, z níž vyšlo najevo, že stavební záměr překračuje maximální míru zastavěnosti pozemku, a je proto v rozporu s územním plánem. Uvedenou námitku však stěžovatelka neuplatnila v žalobě, resp. ve lhůtě pro uplatnění žalobních bodů, ač tak učinit mohla. Teprve v doplnění žaloby ze dne 27. 8. 2024 učiněném po uplynutí lhůty k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s., tedy opožděně, poukazovala na nesoulad v projektové dokumentaci. V řízení o kasační stížnosti se tudíž opět jedná o nepřipustnou

kasační argumentaci ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., kterou se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat.

[45] Stěžovatelka nakonec považuje za nesprávný i závěr krajského soudu, který přisvědčil žalovanému v tom, že umístování staveb při hranici pozemků je pro lokalitu, v níž se nachází posuzovaný stavební záměr, charakteristické. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěry krajského soudu i v této otázce, považuje je za správné a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu věci. K uvedené otázce krajský soud doplnil dokazování náhledem na zobrazení ulice B. v H. s promítnutými hranicemi pozemků v katastru nemovitostí na serveru www.mapy.cz. Z něj seznal, že pozemky v posuzované ulici jsou často poměrně úzké a umístování staveb na samou hranici sousedního pozemku nebo do její těsné blízkosti není nikterak výjimečné. Současně poukázal také na stranu 11 rozhodnutí stavebního úřadu, kde tento uvedl řadu konkrétních pozemků, kde se stavby nachází buď na samé hranici pozemku, nebo v její těsné blízkosti. Uvedeným závěrům není co vytknout, a je proto logické, že krajský soud souhlasil se závěry, k nimž před ním dospěly správní orgány v otázce umístování staveb při hranici pozemků v lokalitě, v níž se má nacházet i posuzovaný stavební záměr.

[46] Nejvyšší správní soud tak může pouze opětovně upozornit na to, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou a obsah, rozsah a kvalita žalobních námitek předurčují obsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě k uvedenému cituje z napadeného rozhodnutí (z části týkající se odůvodnění udělení výjimky z odstupových vzdáleností staveb podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) pouze jednu větu ve znění „*podle náhledu do serveru MAPY.CZ je takové umístění domů a jiných staveb v této lokalitě charakteristické*“, kterou samu o sobě označuje za zavádějící a nepřezkoumatelnou. Pokud ale krajský soud zjistil obsah daného zdroje a ověřil z něj, že závěry správních orgánů jsou správné a odpovídají skutečnosti, pak podle Nejvyššího správního soudu tuto námitku vypořádal zcela v rozsahu odpovídajícím uplatněné žalobní námitce. Stěžovatelčina argumentace blíže charakterizující ulici B. z pohledu odstupových vzdáleností mezi jednotlivými stavbami podaná poprvé teprve v kasační stížnosti (viz shrnutí výše v odst. [15]) pak nemůže tyto správné závěry krajského soudu jakkoliv ovlivnit, neboť ke skutkovým novotám Nejvyšší správní soud nemůže v řízení o kasační stížnosti přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[47] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že krajský soud dospěl ke správným právním závěrům o tom, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a že tvrzená nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí s ohledem na nedostatek relevantních žalobních tvrzení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy také není naplněn.

VI.

[48] Kasační stížnost není pro shora uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení tedy nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly,

pokračování

a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[50] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení v této věci žádné povinnosti, a současně neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl, že tato osoba nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu